תיירת בביתך: שיחה עם שאשא דותן

האמנית שאשא דותן אצרה לאחרונה תערוכה וירטואלית ובה עבודות שעוסקות בתחושת הזרות של מהגרים, שהיא עצמה ביניהם. חגי אולריך שוחח איתה על התערוכה ועל עבודותיה, בהן היא שטה בסירת קנו בסלון, מזמינה חשפן לדירת מגורים, ומקימה מיצב-אוהל ומארחת בו עבודות של נשים מהגרות.

שיחה מאת חגי אולריך אוגוסט 6, 2021

פגשתי את שאשא דותן לשיחת זום קצרה בעקבות תערוכת וידאו שאצרה, וגם השתתפה בה, בשם "Your in Tourist A Own Home." פברואר בין MCLA Gallery 51 ובגלריה (MCLA) סטס׳מסצו אוניברסיטת באתר מוצגת התערוכה לאוגוסט 2021).

חגי אולריך: חמש העבודות שמוצגות בתערוכה הוירטואלית שאצרת עוסקות בנושאי הגירה וזהות. אבל שמתי לב שיש להן מכנה משותף נוסף - ברובן הגוף לא נוכח פיזית במלואו, אלא הוא מפורק או כלוא, ומרוחק מגופים אחרים. בווידאו של ג׳יסו צ׳אנג (Chung), לדוגמא, רואים רגליים צועדות על קרקע עליה מוקרנים דימויים מופשטים, שנראים כמו טקסטורות של גוף או קרטוגרפיה. ברגע אחר רואים את הטורסו של האמנית, עליו היא מציירת מפה בהתבוננות בראי. בעבודה של שירין בולורצ׳י (Bolourchi) ועלי אזהרי (Azhari) רואים מונטאז׳ של חלקי גוף מפורקים, של נופים ושל מילים. אצל מרטון רובינסון (Robinson) אדם צועד בג׳ונגל אבל פניו מוסתרות, ובווידאו של טניה זיידי (Zaidi) קיים הגוף, אבל זווית הצילום ונקודת המבט שלה היא מרוחקת, ממעלה מלון רב קומות, מטה אל הבריכה. בנוסף, רואים גם ארגז שכאילו זז בכוחות עצמו, או אולי על ידי רוח רפאים.

ג'יסו צ'אנג, 2020, marking Deliberate, itself to oblivious, but sing to, very sing to softly, וידאו, 6:31 ד'

שאשא דותן, 14 יום, 2020, וידאו, 4:50 ד'

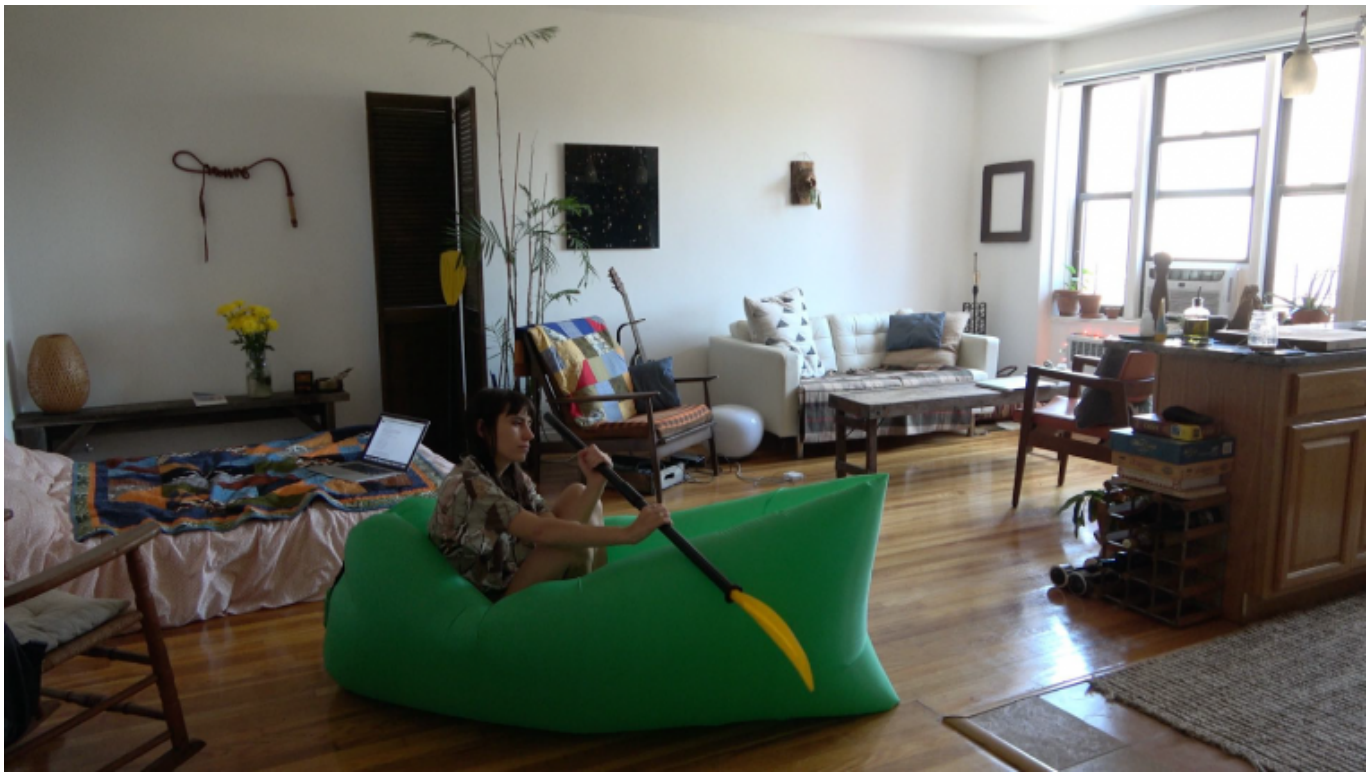
שאשא דותן: הזמינו אותי ללמד בקולג׳ במסצ'וסטס ולשהות שם, אבל בגלל הקורונה התוכניות השתנו ועלתה הצעה שבמקום זה אאצור תערוכה אונליין. היה לי חשוב שיהיו בה כל מיני קולות ובחרתי באמניות שמספרות על תחושת הזרות שלהן בארה"ב. העבודה של ג׳יסו צ׳אנג היא גם על הניסיון להיטמע בחברה שאת נמצאת בה וגם על הרצון להתנגד ולהביא משהו משלך ששונה ממה שקורה. העבודה היא על הבית שלה והמקום אליו היגרה, העיר לוס אנג׳לס – שאת המפה שלה היא מציירת על הגוף שלה. ג׳יסו מדברת על הרצון להפוך לאבסטרקט, שקיים גם בעבודה של שירין בולורצ׳י. בעבודה של מרטון רובינסון, בה הוא צועד ביער, הוא כן משתמש בגוף שלו אבל מכסה עצמו בבגד עבודה לבן ומסתיר את הפנים. יש לו הרבה עבודות בהן הוא צובע עצמו בלבן או שופך על עצמו חלב.

ח.א.: בעבודה שלך, *14 יום*-(2020), את מתעדת רגעים מחוויות הבידוד שעברת בחדר הילדות שלך בבית הורייך בתל-ביב, בעת ביקור שלך ושל בת הזוג שלך, מניו-יורק. את מדברת בווידאו על החוויה של הצגת בת הזוג החדשה למשפחה בתל-אביב ותוהה (ברקע), לצד כל מיני מחשבות אחרות, על האפשרות שאולי הייתה קיימת אצלך הומופוביה פנימית. רואים אתכן שוהות במיטה ובוהות בסלולרי, משחקות משחקי קלפים, ואת מציירת ציורים שנראים כמו ציורי ילדים ובהם דמויות בחללים סגורים, אולי בכלא.

גם בעבודות וידאו קודמות תיעדת רגעי ביניים מהמעברים מארץ לארץ ואת המחשבות והרגשות שנלווים אליהם, כמו ב-*The Wandering Israeli* (2019), ובו תיעוד מעבר בין ישראל, גרמניה ולוס אנג'לס. במבט רחב יותר על העבודות אחת אחרי השניה, נראה לי שחוץ מהתיעוד של אירועים מאד מורכבים שכרוכים בהגירה, את גם מתעדת תהליכים של היכרות עם עצמך. וזה תמיד באמצעות הנוכחות הפיזית של הגוף. בעבודות וידאו רבות שלך, הגוף הוא במרכז הפריים, כשאת ממקמת את עצמך בסיטואציות שונות ביחס לרקע. לדוגמה, את יושבת בשקט, בפינת רחובות, או עומדת ומסתכלת למצלמה, או עושה איזו מחווה עם הגוף שהיא מנותקת מהרקע ומההקשר. ב-*The Wandering Israeli*, ברגע אחד את שטה בסירת

קנו בסלון דירה בלוס אנג'לס וברגע אחר את עושה ברחוב בישראל ריקוד שבו את מתקדמת באיטיות אל המצלמה ומביטה אל העדשה.

image7.png

[1]שאשא דותן, סטיל מתוך The Israeli Wandering, 2019, וידאו, 18:22 ד'
באדיבות האמנית

אני רוצה להגיד שביטויי הגוף מהסוג הזה נראים לי כמו עצירה - בין אם זו עצירה כמעבר מרגע אחד לרגע אחר, ובין אם זו עצירה של הדרמה של כל מה שקורה מסביב. זו התמקדות בעצמי שלך, בבידודו, ולכן זה מנוגד תמיד לרקע שמאחורייך.

והעניין הזה של גוף שעוצר, כמו בסטיל, מדגיש בשבילי את הרקע. הרקע בעבודות הוא, פיזית, מקום מסוים, עם ארכיטקטורה מסוימת, אבל הוא גם הקשר כלשהו שאת מצרפת - הקשר היסטורי, פוליטי או ביוגרפי. ב- *Wandering Israeli*נגיד, הווידאו משלב ראיונות עם בני משפחה ורקע ביוגרפי שלך, לצד סיפור כללי אודות הסכסוך הישראלי/פלסטיני. יש קטעי ארכיון שמזכירים שוב לצופה את המצב – איפה הוא נמצא כרגע בדרמה של הווידאו. לצד זה, יש הרבה רגש. את מתמקדת בדמעה של אמא שלך ובסוף גם רואים את אבא שלך בוכה. בין לבין יש קריינות שבה הצהרות שנשמעות קצת כמו שירה או נאום של טקסי זיכרון.

אז סיפור הרקע נראה לי כמו סטודיום (*studium*) - המושג של רולאן בארת (Barthes) שמתאר את הקונטקסט - כל מה שאפשר להבין באמצעות השכל מהסתכלות על תצלום. קונטקסט שהוא לא רק סובייקטיבי,[1]ושהוא לכאורה נורמטיבי. הביטויים של הגוף, העצירות, מדגישים את הסטודיום, את הרקע ואת הארכיטקטורה שמסדירים את הגוף הפיזי במרחב ומכניסים אותו לזרימה מסוימת, או להקשר מובן, מנורמל - הם מייצרים את היכולת להבין פרט סובייקטיבי מסוים בתוך הקשר רחב שהוא אובייקטיבי לכאורה.

ש.ד.:כן, זה להכיל בתוכי את המקום אני חושבת. כאדם וכגוף. אני נותנת מקום גם לצופה או למי שבתוך הווידאו ומחוצה לו לראות את המקום שאני באה ממנו או את היכולת לכעוס על המקום. את היכולת להיות מורכבת לגביו ובאיזשהו מקום לתת לאנשים אחרים לעשות את זה.

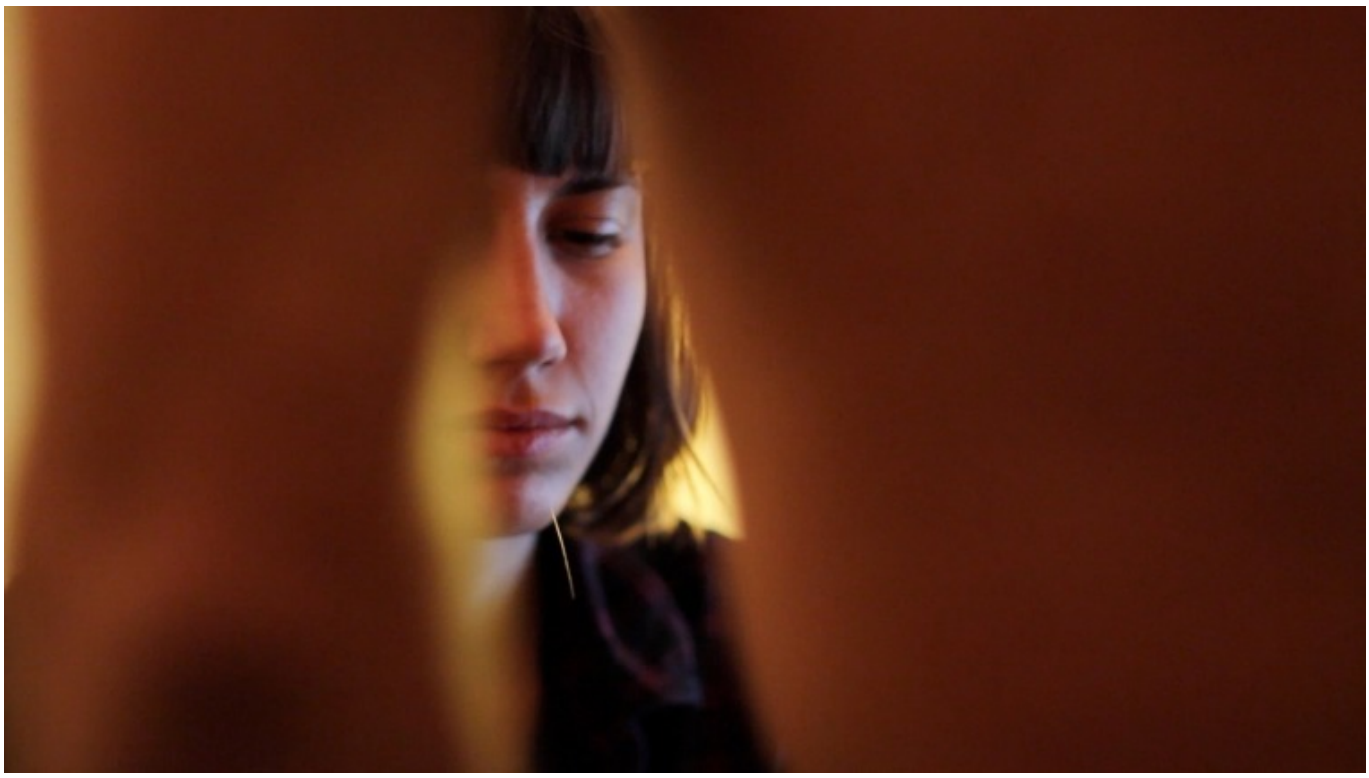
ח.א.: אבל העצירה של התנועה, הסטיל, נראה לי שעומד בניגוד לדרמה שקיימת מבחוץ, ולרקע. או אולי זה אפתיות? או דיסוציאציה? ואולי אני משליך, אבל לי זה נראה כמו מה שקורה לאדם שנמצא בחוויה של התעללות. נגיד, העבודה הראשונה שלך שראיתי*הייתה מסיבת רווקות*(2012) שהוצגה בגלריה גבירול בתל-אביב. בעבודה הזמנת חשפן לדירת מגורים וצילמת אותו. וגם שם יש מעין הקפאה של הגוף שלך, או אפתיה.

ש.ד.: הרבה פעמים בעבודות שלי אני שמה את עצמי במקומות שלא הייתי רוצה להיות בהם ולא יודעת איך להתנהל בהם. כשהגעתי ללוס אנג׳לס עשיתי עבודה בשם*I Never Felt So Apathetic* (2016) וזה היה על האופן שבו עברתי מישראל, והאינטנסיביות של כל זה ופתאום הגעתי למקום השמשי הזה בלוס אנג'לס ואני עומדת בלוקיישנים ולא יודעת מה להגיד. בעבודה אחרת,*יום ירושלים* (2015), אני עומדת באמצע תהלוכה כשעוברים מעלי עם הדגלים, זה נראה לי התנגדות לדבר שקורה גם אם אני זו שיוזמת אותו. אז גם ב*מסיבת רווקות*, שהוצגה בגלריה גבירול, בתערוכה "חתונה" שאצרו עומר גולדמן ותמר כץ, זה היה ניסיון לצאת מעצמי ולהסתכל על משהו אחר ולהיות כך, מוטלת. כאילו מישהו אחר שולט בי אבל בעצם זו אני ששולטת בסיטואציה. בסופו של דבר כל מי שסביבי בוידאו הם גברים. אז מה זה אומר להיות בתוך הסיטואציה הזו שאת מביאה על עצמך בתור אישה?

שאשא דותן, קטע מתוך I Never Felt So Apathetic, 2016, וידאו, 4:00 ד'

מסיבת רווקות קשורה לעבודה מאוחרת יותר בשם *רוברט* , שעשיתי כחלק מהפרויקט גמר בתכנית ה-MFA ב-UCLA. במסגרת הפרויקט, פרסמתי מודעה בעיתון והזמנתי אנשים שיטיפו לי. רוברט היה אחד מהם. הוא ביקש להיות מצולם ערום ולהטיף לי על נודיזם. בראש שלי תהיתי מה יקרה ומה הוא יעשה. הצבתי עוד מצלמה בשביל שיראו גם אותי וגם אותו. כשהוא מתחיל לדבר הוא גם מתחיל לגעת בעצמו ומטיף לי על תנועת*MeToo*, על שמרנות, על איך גבר מדבר לאישה. בתור אישה אני עומדת שם ולא יודעת ממש מה להגיד ולאן הכנסתי את עצמי. זה לא רק עניין של האדם עצמו. זה בדיוק המקום המורכב הזה שמעניין במפגש האישי שלי עם המציאות. למה אני אחראית ולמה לא.

מסיבת רווקות שאשא דותן.jpg **[2]**

[3]שאשא דותן, סטיל מתוך מסיבת רווקות, 2012, וידאו, 5:36 ד'
באדיבות האמנית. צילום: זיו ברקוביץ

[4] מסיבת רווקות שאשא דותן 3.jpg

[5]שאשא דותן, סטיל מתוך מסיבת רווקות, 2012, וידאו, 5:36 ד'
'באדיבות האמנית. צילום: זיו ברקוביץ'

[6] image3.png

[7]שאשא דותן, מראה הצבה, I'd rather escapism American to escape, 2018, מיצב, UCLA במיצב: סטיל מתוך רוברט, 2018, וידאו, 12:58 ד'

באדיבות האמנית

ח.א.: אני חושב על הרקע בעבודות הווידיאו שלך גם במובן הראשוני של החלל, כארכיטקטורה, כמו שהזכרתי קודם - המקום אליו מזמינים את החשפן במקרה זה, אבל גם כמוסדות של חברה ומדינה: מוסד הרווקות, או מוסד הנישואין, בין השאר. אפשר לחשוב על הארכיטקטורה כמבנים והארגונים שהכניסה הפיזית לתוכם גורמת להטמעה של אופני התנהלות וחשיבה מסוימים. שהמקום מייצר בנו, במובן של הכנעה. ב*יום ירושלים* רואים אותך עומדת באמצע תהלוכה. יש המון אנשים ורעש. זרם האנשים עם דגלי ישראל ואת עומדת דום ומביטה אל העדשה. באופן דומה, ב-*I Never Felt So Apathetic* את עומדת ומביטה אל הצופים והרקע הוא מרכז קניות גדול. בשני המקרים התחושה שלי היא שיש ברקע מערכות שהן מעבר לשליטתך. שמנווטות. באחד זה אולי המדינה, וטקסים לאומיים ובשני זה נראה לי כמו משילה ארגונית (*corporatism*) וצרכנות. אנשים מטמיעים בתוכם התנהגויות, או שאולי הם פשוט משותקים. אלה לא מבנים שאנשים בונים לעצמם לפי קנה המידה שלהם בלבד, או דברים שאנשים עושים אישית אחד עם השני.

גם בווידיאו*Another Day: Camouflage Chaos*(2017), בתחילת העבודה, את אמנם במרחב ביתי, מאופרת בצבעי הסוואה כמו חייל קומנדו בג'ונגל, מביטה במצלמה כאילו את תחת היפנוזה ומדפדפת בדפי ספר בלי להסתכל בו, אבל לקראת סוף הווידאו יש דימויי הפצצות, שאולי מציינים שוב את את הרקע הזה: צבא, פוליטיקה, זהות, מדינות.

שאשא דותן, קטע מתוך יום ירושלים, 2015, וידאו, 0:48 ד'

שאשא דותן, קטע מתוך Day Another :Chaos Camouflage, 2017, וידאו, 10:45 ד'

ש.ד.:ככל שאני מתבגרת אני חושבת על מבני כוח שכשהייתי צעירה לא חשבתי שאני חלק מהם או שהם משפיעים על החיים שלי כל כך ואני יותר ויותר מבינה כמה הם כן. בתפיסה שלי של עצמי ושל איך אני אמורה להתנהל ומה קורה סביבי. זה מתחיל מהשפה שאני מדברת בה, מלהיות אישה, מלהיות זרה היום באמריקה. ואני בתוך שפה כלשהי שדורשת ממני להפוך להיות חלק ממנה באיזשהו מקום. ובתור אישה, אז גם אם יש יותר ויותר נשים בעמדות כוח, עדיין התפיסה הקיומית שלך היא ברובה נבנית על ידי גברים. אז מה המקום שלך אם את נכנסת לתוך עולם שכבר בנוי ונבנה? או, מה האופציה לציור עולם שהוא אחר אם יש כזו ואיך באמת אפשר לייצר את העולם בצורה אחרת?

ח.א.:בעבודה של ג'יסו צ'אנג מופיעה המילה "סטילנס" (*stillness*). בשביל ההוגה הרוחני אקהרט טולה (Tolle), "סטילנס" היא עצירה של תנועה וגם כלי באמצעותו ניתן להגיע למהות עמוקה יותר של תודעה והיכרות עם עצמך. היכרות שהיא חסרת נרטיב, והיא דרך התמקדות בכאן ובעכשיו - כאן ועכשיו שהוא לכאורה מופרד מהעבר ומהעתיד וכל מה שקורה סביב בחוץ.[2]אלה רעיונות שמופיעים כמובן בפילוסופיות זן, ביוגה, בתרגילי מיינדפולנס וכו'.

ש.ד.:עכשיו כשאמרת מיינדפולנס אני חושבת על כמה אני אדם לא רוחני בהקשר הזה. ב- *I Never Felt So Apathetic*זה גם בהקשר של למצוא את המקום שלי ואיפה אני יכולה לעמוד פיזית והאם אנשים בכלל שמים לב אלי. בקוסטקו (מרכז הקניות הגדול) אף אחד לא מסתכל עלי. הרקע נראה כמו 'גרינסקרין'. גם ב*יום ירושלים*כשעוברים מעלי עם הדגל - אז מה המקום שלי בתוך המציאות האמריקאית או הישראלית?

ח.א.:זהו, אז אקהרט טולה מדבר על כך שבשביל להתנתק מהעבר ומהעתיד וממי אני וממה קורה מסביב, על מנת להגיע לשלווה ולסטילנס, אפשר לעשות תרגילי אימון, כמו לנסות לא להקשיב למילים עצמן אלא לשים לב לרווחים ולהפוגות בין הצלילים של המילים, כדרך להגיע לשם. זה נראה לי כמו משהו שקורה אצלך, אם אני מסתכל במבט רחב על כמה מהעבודות שלך זו ליד זו, וגם בעבודות הווידיאו עצמן בנפרד. גם ב-*14 יום*וגם ב- *Wandering Israeli*ההתמקדות היא ברגעים שהם אפורים ושקשה להגדיר אותם, שהם בנאליים ומשעממים (יושבת על ספסל, עושה ריקוד מוזר למצלמה, עומדת דום, מסתכלת באוויר, קוראת ספר, מביטה בסלולרי, משחקת קלפים). רגעים שהם לא נרטיבים רעיוניים, ולאומיים המכריחים אותנו להיות בזהות - זה סוג של עצירה, סטיל.

ש.ד.: אני חושבת שזה לגמרי חלק מהמחשבה שלי. כתבתי לפני כמה שנים טקסט שקראו לו *לא מתנצלת בשם הווידאו ארט*, על ההבדל בין וידאו וקולנוע. זה היה במגזין שפרסמה דקלה זקס כחלק מפסטיבל הקולנוע לסטודנטים בסינמטק ב-2016. ואני חושבת שווידאו זה לא להביא אנשים לתחושות קיצוניות כמו בקולנוע או להרגיש דברים תוך כדי מניפולציה. ואני חושבת שהעניין שלי זה דברים יומיומיים ולא לייצר את המניפולציה הזו, למרות שלפעמים יש כזו, אבל זה לא רק להראות דרמה ושיאים ואיך זה משפיע ומה זה אומר. אבל הנה, אני חושבת שאתה כן יכול לקלוט את הדרמה, בלי לראות אותה. אני גם מתחברת למה שאמרת קודם על שירה. העבודות שלי כן באות מתוך כתיבה או מתוך מחשבה. אני כותבת דברים שהם בין שירה לטקסטים שהם יותר מביעים את הרגש של הבין לבין כזה. אז כן אני חושבת שזה גם מתחבר. זה מצחיק כי מצד שני הרבה פעמים אנשים חושבים שהעבודות שלי מאד ישירות.

ח.א.:הרגעים בהם את מביטה למצלמה בישירות, אל הצופים. אני שאלתי את עצמי אם זה מבט להווה, לעתיד, או לעבר, או שזה באמת מבט ישיר.

ובהמשך לזה, את חושבת שהעבודות שלך, גם אלה על ההגירה, קשורות לתיאוריה הקווירית? להת'ר לאב (Love) יש ספר מ-2007 בשם*Feeling Backward*,[3] ובו היא כתבה שיש משהו בקוויריות ובייצוגים תרבותיים, היסטוריים, של קוויריות, בעיקר בספרות, שקשור לרגשות שהיא מכנה*backward*, שהם לא חיוביים לכאורה ושהם מזוהים עם אובדן (*loss*), ולאי השתלבות. ביטויים שהיא מתארת כקשורים להימנעות מהניסיון להיות מכויילים בתוך מערכת של התקדמות או לדימוי של הצלחה, של להקים בית ומשפחה ולהתקבל בחברה, בין היתר. ביטויים שהם לכאורה נתפסים כ"שליליים" במערב, או תקועים: לא PC, לא אטרקטיביים, שמתארים סתירות וקונפליקטים, ושיש בהם לפעמים סוג של חוויות הומופוביה פנימית, של התנגדות למי שאת, שקשורים להבטה אחורה ולנסוגות, אל העבר. אבל הביטויים הללו משמעותיים בשביל לאב, על מנת להבין מה זה אומר להיות קוויר בהווה. בכאן ועכשיו.

ש.ד.: כן יש הרבה (בתיאוריה הקווירית). שרה שולמן (Schulman) כותבת על המסע הזה שאם את רוצה להתחתן, את חלק מהמוסד. זה מחבר אותך למשפחה שלך, ככה, כי את נורמטיבית, למרות שאת קווירית, בגלל שאת מתחתנת. בתרבות הישראלית רואים את כל זה קורה.

ח.א.:אני אוהב את רגעי העצירה בעבודות שלך, בין אם זה מדיטציה, קיפאון או תקיעות. כי ברגע שאני משהה את המחשבה של להיות בתוך עולם של חומר וזהות ומי אני ומה אני, בעתיד ובעבר, מה אני עושה ולאן אני צריך ללכת ולאן

אני מתקדם – כשאני מתנתק מהמקומות האלה, נהיה לי יותר שקט. זה לא בהכרח רק במובנים של מיינדפולנס, אלא בכלל – זה מתחבר למקום של לנוע בלי לדעת לאן. וגם, לא להראות תמיד את הצד היפה בך והמוצלח לכאורה, אלא להיות במקום הזה של כמו ילדים, או במצב של אנרכיזם, של לא להיות חלק משום מוסד, או, לא בהכרח להיות תמיד במצב של התקדמות, חלק מהמכונה, או המשאב שחייב תמיד לדעת משהו.

ש.ד.: אבל אני כן אדם מאוד קונפליקטואלי ואוהבת דיונים ואני חושבת שבאמנות שלי זו הדרך להראות את הקונפליקט ולפתוח את הדיון, השיחה, ש**אני** הייתי רוצה לנהל, אבל בלי להתסיס, אלא להראות מקום שאפשר לדבר. אז כשאני מסתכלת על הצופים, זה מזמין לנהל איתי שיחה וגם לפתוח אותה לכל נושא שאני מעלה גם אם זה קשור יותר לישראל ולכיבוש או להיות אישה או להיות זרה. בגלל זה אני גם בוחרת לבנות מיצבים כדי שאנשים יוכלו לשבת בהם ולתהות בהם ולהיות חלק מהדיון. כי זה כן משהו שחשוב לי. ולהפוך את עצמי למקום שבו נשים יוכלו לדבר על מה שמציק**להן**בתוך עניין כלשהו. ואני חושבת שגם המעבר לארצות הברית הצית את זה כי זה גרם לי לשאול עם מי אני מדברת או עם מי אני רוצה לדבר.

ח.א.:זה לא שאת מתנגדת לזהות?

ש.ד.:זהות שלי?

ח.א.:כל זהות. ברור שאת מכניסה את הביוגרפיה שלך ואת התדרים הרגשיים שלך. ומצד שני דווקא יש את ההתמקדות בעצירה. בגלל זה הזכרתי גם את אקהרט טולה וגם את הת׳ר לאב - למרות שהם ביטויים שסותרים זה את זה - כי בשניהם יש ניסיון להתנתק מנרטיב של התפתחות מאד מסוימת, שכולם זורמים איתה. ובעבודות שלך בפועל זה ממש ככה: יש זרימה של כל מה שמסביב ודרמה גדולה ברקע, אבל יש גם עצירה, ליטרלית.

ש.ד.: זה מעניין. זה לגמרי נכון. כי לגדול בתוך הישראליות והעטיפה שאנחנו באות ממנה, כל הדברים שמשתילים בנו כשאנחנו ילדות, ואז הרצון להשתחרר מהדברים האלה, ומה היום ומה עכשיו? יש ניסיון לדחיית הזהות. באיזשהו מקום ואני מסכימה שבעבודות שלי יש כל הזמן אחורה וקדימה וגם בחיים שלי זה כך. זה מצחיק, בדיוק דיברתי עם החברה שלי והשאלה שלנו היא מי אני? אז אולי זה באמת משהו שממשיך ללוות אותי בחיפוש האינסופי. אבל באמת בשביל להוריד את רמת הציפיות אולי [כדאי] לקבל את זה שזה חיפוש אינסופי של המקום ושל מי אני. ואולי זה משהו שמחזיר למה שאמרת על להיות ילדה. כי אני חושבת שהרבה מהעבודות שלי עוסקות גם בילדות ונערות ומשפחה ובית.

[8] image5.png

[9]שאשא דותן, מראה הצבה, פרט מתוך Chaos Camouflage :Day Another, 2017, מיצב: 7 עבודות וידאו, אבנים צבועות, רישומים, ציורים
באדיבות האמנית

ח.א.:היתה לך גם עבודת מיצב חדשה במאי 2021.

ש.ד.: כן, זה היה במסגרת פסטיבל *נורמל: ארט אין אוד פלייסס*)*NORMAL:* Art in Odd Places *[10]*) שאצרה פורושו פון פוטקאמר (Puttkammer von) במנהטן. בניתי וידאו אינסטליישן בצורת אוהל אירוח, שעליו ציירתי מקטעים מעולמות ההגירה שלי. שם העבודה הוא "Home a for Longing the and Immigration :Heart the of Patterns". אירחתי בתוך העבודה שלי עבודות אמנות של שלוש נשים מהגרות לארה״ב. כל יום עבודה של יוצרת אחרת. שתי עבודות היו וידאו שהוקרנו על המיצב שלי. עבודה אחת של שרה מליק (Malik) והשנייה של אנג׳ל זינוויף (Zinovieff). העבודה השלישית של האמנית ג׳יון ריי (Rhie) שבנינו ביחד באותו יום. מיצב על הרצפה עשוי כולו מאורז. הרעיון מאחוריו הוא בניית גבולות בעזרת האורז והמחיקה שלהם על ידי עוברי אורח. תמיד אהבתי לעשות שיתופי פעולה. זה התחיל בישראל כשהקמתי ביחד עם חברות וחברים מהתואר הראשון בשנקר את קבוצת אנטי מחיקון. זה ממשיך עכשיו בתערוכות שאני אוצרת ובדיאלוגים עם אנשים ונשים בתוך העבודות שלי. אני אוהבת לתת מקום לקולות שונים בתוך היצירה שלי.

[11] SD Art in Odd Places with video by Angel Zinovieff 02.jpg

[12]
שאשא דותן, Heart the of Patterns :Immigration and the Longing for a Home, מראה הצבה עם וידאו של אנג'ל זינוויף, 51 Street Tenth, מנהטן
מתוך NORMAL: AiOP, 2021, בין 14-16 במאי, 2021. אוצרת: פרושו פון פוטקאמר
צילום: פטריק מאקנב. באדיבות האמנית

1. רולאן בארת, *מחשבות על הצילום*, תרגום: דוד יניב, תל אביב: כתר, 1988 (1980).
2. Eckhart Tolle, *The Power of Now: A Guide to Spiritual Enlightenment.* Vancouver & Novato: Namaste Publishing & New World Library, 2019. יצא בהוצאת פראג ב-2002 ונקרא *כוחו של הרגע הזה: מדריך רוחני להארה*. בעברית תורגם הספר על ידי עדית בן פורת.
3. Heather Love, *Feeling Backward: Loss and the Politics of Queer History*, Cambridge: Harvard University Press, 2007.

Source URL: https://tohumagazine.com/he/article/%D7%AA%D7%99%D7%99%D7%A8%D7%AA-%D7%91%D7%91%D7%99%D7%AA%D7%9A-%D7%A9%D7%99%D7%97%D7%94-%D7%A2%D7%9D-%D7%A9%D7%90%D7%A9%D7%90-%D7%93%D7%95%D7%AA%D7%9F

Links
[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/image7.png
[2] https://tohumagazine.com/he/file/%D7%9E%D7%A1%D7%99%D7%91%D7%AA-%D7%A8%D7%95%D7%95%D7%A7%D7%95%D7%AA-%D7%A9%D7%90%D7%A9%D7%90-%D7%93%D7%95%D7%AA%D7%9Fjpg
[3] https://tohumagazine.com/sites/default/files/%D7%9E%D7%A1%D7%99%D7%91%D7%AA%20%D7%A8%D7%95%D7%95%D7%A7%D7%95%D7%AA%20%D7%A9%D7%90%D7%A9%D7%90%20%

D7%93%D7%95%D7%AA%D7%9F.jpg
[4] https://tohumagazine.com/he/file/%D7%9E%D7%A1%D7%99%D7%91%D7%AA-%D7%A8%D7%95%D7%95%D7%A7%D7%95%D7%AA-%D7%A9%D7%90%D7%A9%D7%90-%D7%93%D7%95%D7%AA%D7%9F-3jpg
[5] https://tohumagazine.com/sites/default/files/%D7%9E%D7%A1%D7%99%D7%91%D7%AA%20%D7%A8%D7%95%D7%95%D7%A7%D7%95%D7%AA%20%D7%A9%D7%90%D7%A9%D7%90%20%D7%93%D7%95%D7%AA%D7%9F%203.jpg
[6] https://tohumagazine.com/he/file/image3png
[7] https://tohumagazine.com/sites/default/files/image3.png
[8] https://tohumagazine.com/he/file/image5png
[9] https://tohumagazine.com/sites/default/files/image5.png
[10] https://normal.artinoddplaces.org/artists/shasha-dothan-2/
[11] https://tohumagazine.com/he/file/sd-art-odd-places-video-angel-zinovieff-02jpg-0
[12] https://tohumagazine.com/sites/default/files/SD%20Art%20in%20Odd%20Places%20with%20video%20by%20Angel%20Zinovieff%2002_0.jpg